

Olek Grotowski,

Chodzem, myślę, mocny Boże,
Co to takiego być może,
Ze starsi, co siem nie rusom,
To zaraz sobie świntusom.
Na psykład, jak psyjdzie stryjek
I jak z tatusiem wypije,
To zaraz sobie do usu
Sepcom świństwa:
- Su su su su...
Tatko się robi różowy,
A stryjasek fioletowy
I się jesce hichocom
I siem bardzo mocno pocom.
A tatusiowi łysinka
Błyscy jak młodziutka świnka
I jesce majom obraski
A na nich bzytkie goiaski
Co sobie na tapcaniku
Robią różne fiku-miku
Nie wiedząc, że ktoś się schował
I ich obfotografował
I im porobił zbliżenia,
Takie, że ceść! Do widzenia!
Do cego to ludzie som zdolni,
Jak jus zacnom być swawolni!
A tatko te albumiki
Tsyoma w ksiąsce do fizyki.
Wiecorem się na nią zuca,
Niby, że się douca,
Ze niby bez tej lektury
To by nie mógł zdać matury,
Lec cyta tylko wiecorem,
Bo w dzień to jest derektorem!
Ale, wracając do sprawy,
To stryjasek tes jest klawy,
So patsy na mnie ukośnie
I mówi: - Basia nam rośnie!
Pamiętam, jak była malcem!
I sturka mnie psy tym palcem,
A potem sybko oddycha,
Znowu sięga po kielicha,
Powącha, do dna wychłępce
I znowu z tatusiem sepce,
Zamiast pogadać o biuze
Albo o literatuze!
Różni ludzie som na świecie;
Na psykład - choćby ja z Mieciem!
Zyjemy od zesłej zimy,
A prose - nic nie mówimy,
No i jakoś nam leci...
A ci dorośli - jak dzieci!